

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 085674/2018/KUSK,
sp. zn. 085674/2018/KUSK/2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 6. 2018, č. j. 33840/DSA/18/KAKA-M, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

DSA/21364/18/KAKA, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 9. 9. 2017 v 22:28 hodin v obci Medonosy, na silnici I/9 při užití motorového vozidla Š. O., registrační značky X byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť v předmětném místě byla Městskou policií Mělník (dále jen „MPM“) naměřena uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem rychlost 62 km/h (po odečtení odchylky), čímž neznámý řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu rozsáhlosti žaloby soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také se podrobně vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 9. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku od MPM, v němž bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem Sydo Traffic Velocity dne 9. 9. 2017 v 22:28 hodin v obci Medonosy, na silnici č. I/9 ve směru jízdy vozidla na Mělník. Naměřená rychlost vozidla činila 65 km/h, nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku byla stanovena na 50 km/h. Přílohou oznámení jsou dvě fotografie vozidla pořízená automatizovaným technickým prostředkem a ověřovací list silničního rychloměru č. 8012-OL-70318-16.
5. Dne 11. 10. 2017 byla žalobci doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči, na kterou žalobce nijak reagoval. Dne 6. 3. 2018 bylo vydáno usnesení o odložení věci v dotčeném řízení. Dne 22. 3. 2018 byl žalobci fiktivně doručen příkaz, proti němuž podal žalobce dne 23. 3. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
6. Dne 4. 6. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla Š. O., registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby dne 9. 9. 2017 v 22:28 hodin při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť téhož dne byla MPM, měřičem rychlosti Sydo Traffic Velocity v automatizovaném režimu výše uvedenému vozidlu naměřena rychlost 62 km/h, čímž blíže nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 5. 6. 2018 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce

blanketní odvolání, které ani na základě výzvy ze dne 8. 6. 2018 nebylo doplněno.

8. Dne 30. 11. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud ve věci samé nařídil na den 9. 9. 2021 jednání, k němuž se dostavil pouze pověřený pracovník žalovaného. Zástupce žalobce se bez uvedení bližších důvodů (vyjma poukazu na délku soudního řízení) z jednání omluvil, o odročení jednání nežádal. Pověřený pracovník žalovaného poukázal na to, že projednávaná věc souvisí s věcí rozhodovanou soudem pod sp. zn. 44 A 66/2018, v níž byly provedeny důkazy, které navrhuje provést i v této věci, v níž setrval na dosavadním stanovisku o nedůvodnosti žaloby.
12. Při jednání provedl soud důkaz obsahem listiny na č. l. 37 ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v obci Medonosy na silnici č. I/9, včetně obsahu doručky datové zprávy na č. l. 37 *verte*. Uvedená listina byla doručena správnímu orgánu I. stupně datovou schránkou dne 10. 4. 2015 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „KŘPSK“), což správní orgán I. stupně doložil doručenkou datové zprávy. Dále soud provedl důkaz obsahem Veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Medonosy a městem Mělník k zajišťování výkonu činností podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), uzavřené dne 20. 10. 2014 (č. l. 38 - 39), uveřejněné pod č. 57/VS/2014 v částce 6/2014 Věstníku právních předpisů Středočeského kraje; udělení souhlasu žalovaného s touto veřejnoprávní smlouvou nabylo právní moci dne 20. 11. 2014. Soud dále provedl důkaz obsahem listiny na č. l. 46 - vytištěným článkem z webových stránek Mělnického deníku, nazvaným „*Na řidiče budou v Medonosích dál číhat radary*“, uveřejněným dne 2. 2. 2017, a dále obsahem sdělení vydavatele Mělnického deníku Vltava Labe Media ze dne 10. 3. 2021 (č. l. 47) o tom, že uvedený článek byl na webových stránkách Mělnického deníku dostupný od 2. 2. 2017 a v tištěné podobě vyšel článek v Mělnickém deníku dne 3. 2. 2017 (č. l. 48).
13. Soud k důkazu konstatoval také obsah přípisu Městského úřadu Mělník (dále jen „MěÚM“) ze dne 16. 12. 2019 (č. l. 40 s přílohami na č. l. 41 - 42), jímž MěÚM předložil dokument o stanovení rychlosti v obci Medonosy a dále prostřednictvím odkazů na webové adresy sdělil a připojenými přílohami (náhledy na webové stránky) dokládá zveřejnění veřejnoprávní smlouvy na úřední desce obce Medonosy ve dnech od 1. 12. do 17. 12. 2014, zveřejnění usnesení zastupitelstva města Mělník ze dne 6. 10. 2014, bod č. 278, o schválení uzavření veřejnoprávní smlouvy s obcí Medonosy a v periodiku Mělnická radnice č. 12/2014, a rovněž dokládá dostupnost veškerých dokumentů k měření rychlosti na webových stránkách města Mělník. Soud rovněž konstatoval přípis MěÚM ze

dne 20. 1. 2020 (č. l. 43), z něž nad rámec skutečností, které plynou již z obsahu přípisu na č. l. 40, vyplývá, že dokument o zveřejnění údajů o provozování automatického technického systému, konkrétně rychloměru Sydo Traffic Velocity, v obci Medonosy na silnici č. I/9 ke dni 13. 10. 2017, nazvaný „Stanovení úseku měření Medonosy“, byl vyvěšen dne 9. 9. 2016 a od té doby je součástí veřejně dostupné dokumentace související s měřením rychlosti na všech místech, na kterých MPM měří rychlost formou stacionárních měřičů nebo úsekových měřičů rychlosti.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud po provedeném dokazování uvážil o námitkách uvedených v jednotlivých částech žaloby takto:

Absence veřejnoprávní smlouvy

15. Žalobce v tomto žalobním bodě namítal, že obecní policie vůbec nebyla oprávněna v daném úseku měřit rychlost vozidel, neboť jednala mimo pravomoci jí svěřené zákonem. Žalobce následně odkázal na znění ustanovení § 1 odst. 2 a 5 a § 3a zákona o obecní policii, který stanovuje podmínky působnosti výkonu obecní policie. Žalobce namítal, že aby mohla Městská policie Mělník vykonávat činnost na území obce Medonosy, musela by k tomu být mezi městem Mělník a obcí Medonosy uzavřena veřejnoprávní smlouva. Žalobce má za to, že žádná taková veřejnoprávní smlouva uzavřena nebyla.
16. V rámci ústního jednání, které soud k projednání věci nařídil, byl proveden důkaz v podobě veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 20. 10. 2014 mezi městem Mělník a obcí Medonosy, na základě které se město Mělník zavázalo vykonávat v souladu s § 3a odst. 1 zákona o obecní policii úkoly při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnit další úkoly podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona, v rozsahu vymezeném veřejnoprávní smlouvou na území obce Medonosy. V čl. 4.1. veřejnoprávní smlouvy bylo specifikováno, že „*Městská policie bude vykonávat úkoly v rozsahu a způsobem stanoveným v ustanovení § 2 písm. d) zákona o obecní policii, rovněž na území obce Medonosy.*“ I v době spáchání přestupku (dne 9. 9. 2017) tedy MPM byla oprávněna na území obce Medonosy měřit rychlost vozidel.
17. Ustanovení § 2 písm. d) zákona o obecní policii vymezuje následující činnost strážníků: „*Obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona se podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*“
18. Obsahem výše uvedené veřejnoprávní smlouvy je prokázáno, že MPM byla oprávněna provádět měření rychlosti vozidel v obci Medonosy, neboť k této činnosti byla oprávněna na základě citované veřejnoprávní smlouvy. Žalobní bod není důvodný.

Nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

19. Žalobce namítal, že správní orgány neprovedly vůbec úvahu o možnosti mimořádného snížení výměry pokuty. Žalobce uvedl, že mu je známa judikatura soudů, která dovodila, že v případě, nejsou-li dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty, nemusí se v odůvodnění rozhodnutí neuzítí tohoto institutu odůvodňovat, ovšem žalobce má za to, že v jeho věci správní orgány neprovedly ani úvahu nad aplikací institutu mimořádného snížení výměry pokuty. Správní orgán I. stupně jednak vůbec netvrdí, že by neshledal důvody pro mimořádné snížení pokuty, ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dále § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky uveden a nakonec správní orgány se vyjádřily

pouze k výši pokuty 1 500 Kč jako dostačující, avšak vůbec neodůvodnily, proč by k nápravě nepostačovala i pokuta nižší, tj. mimořádně snižená pokuta. Žalobce nakonec poukázal i na to, že po celou dobu správního řízení se nedopustil obdobného přestupku, čímž prokázal, že se napravil.

20. Názor prezentovaný žalobcem soud nesdílí. Povinností správních orgánů zásadně není uvádět v odůvodnění svých rozhodnutí ustanovení, ze kterých při rozhodování věci nevycházely, respektive která se rozhodly neaplikovat, včetně § 44 přestupkového zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019-42, bod 10). Jestliže správní orgán I. stupně ani žalovaný neshledali důvody pro jeho použití (a žalobce to ani nenavrhl), neměli povinnost takový postup zvlášť odůvodňovat. Totéž platí i pro výrokovou část rozhodnutí, v níž se uvádí toliko právní kvalifikace skutku [srov. § 93 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky] a právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (srov. § 68 odst. 2 věta první správního řádu) – *a contrario* tedy nikoliv ustanovení, která správní orgán neaplikoval. To by bylo ostatně zcela absurdní, neboť pak by výroková část musela obsahovat úplný výčet všech ustanovení správního řádu (i ta přece správní orgán shledal nepoužitelnými).
21. Podstatné je pouze to, že skutečně nebyly důvody k mimořádnému snížení pokuty (a z toho důvodu ani správní orgány nemusely nepoužití tohoto institutu odůvodňovat). Soud v tomto směru zdůrazňuje, že se jedná o výjimečný institut, který má zohlednit specifické okolnosti případu, pro které by bylo potrestání pachatele ve „standardní“ sazbě pokuty příliš tvrdé (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018-59, bod 24). Žalobce nespáchal toliko pokus přestupku ani nepřekročil meze některé okolnosti vylučující protiprávnost [srov. § 44 odst. 1 písm. b) a d) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Netvrdil, že by vzhledem k jeho poměrům byla pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby nepřiměřeně přísná, a ani to neplyne z obsahu spisu [srov. § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Její výše je navíc natolik nízká (1 500 Kč), že uplatnění tohoto důvodu nepřipadá v úvahu.
22. Argumentace, že se žalobce od spáchání přestupku do právní moci napadeného rozhodnutí již napravil, úplně převrací logiku důvodu podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a je i nesprávná. Podmínka, že lze důvodně očekávat dosažení nápravy pachatele i při uložení pokuty pod dolní hranicí sazby, se zkoumá do budoucna, tj. od právní moci rozhodnutí, jímž byla pokuta ve snižené výměře uložena. Nápravný účinek zde má (pravomocně) uložený správní trest, a nikoliv jeho pouhá hrozba v probíhajícím řízení. Skutečnost (navíc ničím nedoložená), že žalobce nebyl podezřelý ze spáchání jiného přestupku, pak neznamená, že se jej nedopustil. Nejde navíc ani o nějakou výjimečnou okolnost případu, z níž samotné by bylo možno důvodně usuzovat, že se žalobce napraví i při snižené výměře pokuty. Naopak, spáchání dalšího přestupku v průběhu řízení by bylo přitěžující okolností odůvodňující přísnější potrestání žalobce (jenž byl potrestán tou nejnižší možnou výměrou pokuty, a to mj. i z důvodu dosavadní přestupkové bezúhonnosti). Okolnosti případu zde byly zcela standardní, čemuž muselo nutně odpovídat potrestání ve standardní sazbě správního trestu pokuty. Také o poměrech žalobce ze spisu neplyne nic zvláštního a sám žalobce je ani neosvětlil. Žalobní bod je nedůvodný.

Nesrozumitelný a nepřezkoumatelný výrok

23. Dále žalobce namítal, že je výrok prvostupňového rozhodnutí vadný, neboť z něho není

zřejmé, kde k přestupku došlo. Ve výroku je toliko uvedeno, že k přestupku došlo na silnici č. I/9 v obci Medonosy, avšak podle žalobce silnice č. I/9 prochází celou obcí a v jejích různých úsecích platí různá úprava nejvyšší dovolené rychlosti, vč. jejího zvýšení na 70 km/h. Uvedená ulice, resp. silnice č. I/9 zasahuje podle žalobce až na samý okraj obce, kdy mělo být v takovém případě specifikováno místo přestupku blíže, neboť v opačném případě nelze vyloučit, že bylo měřeno bezprostředně za dopravní značkou označující začátek/konec obce, kde se nenachází zástavba, nebo kde takové jednání postrádá materiální aspekt přestupku. Žalobce v této části žaloby odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí. Žalobce dále doplnil, že na fotografii přestupkového jednání je vidět zarostlé pole, čímž není patrný žádný prvek typický pro obec. Ve výroku by také měla být specifikována nejvyšší dovolená rychlost v místě spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně vůbec ve výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedl, jaká byla v místě spáchání přestupku nejvyšší dovolená rychlost, ani neuvedl, o kolik řidič stanovenou rychlost překročil. Správní orgán I. stupně toliko uvedl, že řidič jel rychlostí 62 km/h. Správní orgán I. stupně tak nepopsal protiprávnost daného jednání, neboť ta spočívá právě v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o určitou hodnotu, až na základě takového popisu lze konkrétní jednání subsumovat pod některou ze skutkových podstat. Žalobce dále vytýkal, že správní orgán I. stupně nepřezkoumatelně uvedl, že jel řidič vozidla rychlostí 66 km/h (pozn. soudu – pravděpodobně měl žalobce na mysli rychlost 62 km/h, neboť ani v prvostupňovém rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí není rychlost 65 km/h uvedena), a to po odečtu odchyly. Správní orgán I. stupně však podle žalobce pochybil, když neuvedl, jaká byla rychlost před odečtením odchyly a nelze tak přezkoumat, zda provedl správní orgán I. stupně správně matematikou operaci odečtu odchyly rychlosti od změřené rychlosti vozidla. Podle žalobce tak je výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, neboť z něj není zřejmé, jaký byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost, o kolik ji žalobce překročil a nelze ani přezkoumat, zda se správní orgán I. stupně nedopustil matematické chyby při odečtu odchyly měření. Žalobce tak zpochybňuje kvalitu popisu skutku a právní kvalifikace přestupku.

24. Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „*P. V., identifikační číslo osoby X, narozen dne X, se sídlem X, (dále jen „obviněný“)* se uznává vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (dále jen „přestupek“), kterého se obviněný dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 9. 9. 2017 v 22:28 hod. v obci Medonosy, na silnici č. I/9, jako provozovatel vozidla Š. O., registrační zn. X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V předmětném místě a čase byla Městskou policií Mělník, měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu, shora uvedenému vozidlu naměřena rychlost 62 km/hod (po odečtení povinné odchyly měřicího zařízení ve výši 3 km/hod), čímž došlo ze strany řidiče předmětného vozidla k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.“
25. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace skutku.“

26. Nejprve je třeba uvést, že popis skutku neznamena slovní popsání právní kvalifikace, ale jde o slovní vyjádření jednání přestupce, které musí označovat místo, čas a způsob spáchání skutku tak, aby nebyl skutek zaměnitelný s jiným jednáním. Jednotlivé skutkové údaje jsou totiž rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73.) Právní kvalifikace pak obnáší podřazení konkrétního jednání pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku, přičemž již v minulosti Nejvyšší správní soud dovodil, že by ve výroku měla být uvedena veškerá ustanovení, která byla přestupkovým jednáním porušena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46).
27. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je naplněna tehdy, nezajistí-li provozovatel vozidla, aby byly při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci dodržovány v souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Mezi uvedená pravidla patří i pravidlo stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého „*v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*“ V aktuálně projednávaném případě tak došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že žalobce nezajistil, aby byly při užití jím provozovaného vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť nezajistil, že neznámý řidič nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Toto je základní konstatování skutkové podstaty přestupku, z něhož byl žalobce uznán vinným, ovšem tento popis ještě není dostatečný a není v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť neobsahuje popis místa, času a způsobu.
28. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikoval místo spáchání přestupku následovně: „*v obci Medonosy, na silnici č. I/9*“, čas spáchání přestupku definoval datem a hodinou „*9. 9. 2017 v 22:28 hod.*“ a ke způsobu spáchání přestupku správní orgán I. stupně uvedl jednání, za které žalobce nesl objektivní odpovědnost, konkrétně za to, že „*v předmětném místě a čase byla Městskou policií Mělník, měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu, shora uvedenému vozidlu (Š. O., r. z. X – pozn. soudu) naměřena rychlost 62 km/hod (po odečtení povinné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod), čímž došlo ze strany řidiče předmětného vozidla k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.*“
29. Žalobce nikterak nepochyboval údaj o času spáchání přestupku, který tak lze považovat za nesporný a řádně uvedený. Ohledně uvedení místa spáchání přestupku soud shledává i tento údaj za dostatečně určitý. Žalobce sice namítal, že na silnici č. I/9 platí různá úprava rychlostních limitů, ovšem toto tvrzení nikterak nedokládal. Naproti tomu správní orgán I. stupně ve výroku uváděl, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci a odkazoval i na obecné ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které stanovuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/hod. Správní orgán neuváděl, že by k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci na silnici pro motorová vozidla, proto není relevantní druhá část ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, která upravuje nejvyšší dovolenou rychlost na silnici pro motorová vozidla. A dále soud shledává jako dostatečný i popis způsobu spáchání přestupku, resp. popis přestupkového jednání, za které byl žalobce objektivně odpovědný, neboť z uvedeného popisu lze zcela konkrétně

zjistit, že jel neznámý řidič rychlostí 62 km/h, přičemž tato hodnota je již po započítání povinné odchylky 3 km/h, dále je díky odkazu na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu postaveno najisto, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h. Jednoduchou matematikou operací pak lze zjistit, že neznámý řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 12 km/h, k čemuž je přílehlavý i odkaz na skutkovou podstatu přestupku, který byl pod jednání řidiče podřaditelný, tj. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle kterého „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹“. V této souvislosti opět není relevantní druhá část ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť ta definuje přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, avšak uvedením místa spáchání přestupku správní orgán I. stupně jasně definoval, že k přestupku došlo v obci.

30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014.53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.“
31. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. V. P., reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobce objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
32. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/9) a názvem obce, kterou uvedená silnice prochází (Medonosy), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku uvedeno odkazem na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu rychlost 62 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h

rychlostí 62 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nesl žalobce objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, bod 27).

Neuveřejnění informace o měření rychlosti vozidel, postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a neoznámení úseku měření rychlosti

33. Žalobce namítal, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii neuveřejnila informaci o provozování stálého automatického systému, kterým měří rychlost vozidel, a nebyla tak oprávněna užít důkaz zjištěný tímto automatickým systémem. Dále žalobce namítal, že nebylo v posuzované věci prokázáno, zda městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky. V jiném místě však rychlost měřit nesmí. V takovém případě považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo samotné měření rychlosti provedeno v rozporu s právními předpisy. Dále žalobce namítal, že na úsek měření rychlosti nebyl řidič upozorněn, a to například prostřednictvím dopravní značky IP31 a IP31B ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
34. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
35. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v]případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
36. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním vhodným způsobem, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (pozn. soudu – zvýraznění textu doplněno zdejším soudem.) Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění

automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu.“

38. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – faksimile článku „*Na šoféry budou v Medonosích dál číhat radary*“ z periodika Mělnický deník - na č. 1. 48, kterou soudu poskytl vydavatel deníku, přičemž současně potvrdil, že předmětný článek kromě toho, že vyšel v tištěném deníku dne 3. 2. 2017, byl dostupný na webových stránkách https://melnicky.denik.cz/zpravy_region/na-ridice-budou-v-medonosich-dal-ci-hat-radary.html od 2. 2. 2017, 19:25. Skutečnost, že předmětný článek byl na webových stránkách města Mělník dostupný, potvrdil rovněž MěÚM, k čemuž soud provedl dokazování, jak uvedeno výše v bodě 12 - 13 rozsudku. V předmětném článku je mimo jiné uvedeno: „*Piráťům silnic, kteří v Medonosích nesundávají nohu z plynu, bude ještě nejméně další dva roky zneprůjemňovat život tamní úsekový radar. Obec má totiž za účelem vyřizování pokut uzavřenou smlouvu s Mělníkem, který ji prodloužil až do konce roku 2018. Shodli se na tom na svém posledním zasedání mělničtí zastupitelé. Podle starosty města C. M. úsekové měření v Medonosích zásadně přispívá ke zlepšení situace v obci, již prochází silnice první třídy s číslem 9. (...)*“ Pro úplnost soud dodává, že předmětný článek navrhl k důkazu již žalovaný. Soud však nedisponoval autentickou tištěnou verzí, přičemž si je vědom toho, že obsahem webových stránek není možné provádět důkaz předestřením jejich nynějšího obsahu, pokud jimi má být prokázána skutečnost vážící se ke konkrétnímu časovému úseku v minulosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19).

1. V souzené věci je třeba prokázat, že informace o umístění automatizovaného radaru v předmětném místě byla uveřejněna přede dnem 9. 9. 2017, kdy došlo ke spáchání přestupku. Proto si soud k této otázce v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu vyžádal vyjádření vydavatele deníku. Z výše citovaného článku uveřejněného online dne 2. 2. 2017 v Mělnickém deníku, což potvrdil vydavatel deníku (č. 1. 47), přičemž toto datum odpovídá i datu, kdy byla publikována tištěná verze deníku (den následující, č. 1. 49), je patrné, že veřejnosti byla informace o zřízení (provozování) automatického technického prostředku k měření rychlosti přístupná. Soud tak k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že stálý automatický technický systém k měření rychlosti vozidel provozovala MPM v rámci své působnosti (důsledky opačného zjištění srov. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018-36), provozovala jej v úseku schváleném Policií České republiky (viz dále), což bylo prokázáno dokazováním při jednání a provozovala jej v souladu s účelem zákona o silničním provozu, tj. k zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Bez bližšího významu je pak to, zda se žalobce s předmětným článkem fakticky seznámil, neboť postačuje, že tuto možnost měl. Žalobní bod není důvodný.

39. Další soudem provedené důkazy pak pouze dokreslují situaci kolem zveřejnění informace o měření rychlosti. Zásadním důkazem je článek uveřejněný v Mělnickém deníku.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

40. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán nevymezil ve výroku rozhodnutí, zda uznal žalobce vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku. Žalobce má za to, že by tento údaj měl být ve výroku uveden, aby

bylo možné přezkoumat podstatné skutkové okolnosti, tedy například zda celý úsek prochází zástavbou, či jaká v něm platí úprava nejvyšší dovolené rychlosti.

41. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobce je objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
42. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
43. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jakožto provozovatele vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Taktéž není stěžejní, zda k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v zástavbě nebo mimo zástavbu, opět je podstatné, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci a správní orgány neuvedly, že by v měřeném úseku platila jiná regulace rychlosti, naopak explicitně odkázaly na pravidlo stanovení v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž bylo jasné specifikováno, že neznámý řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci na 50 km/hod. Žalobní bod tak není důvodný.

Absence formy zavinění řidiče

44. Žalobce dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobce odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku, a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobce zastává názor, že ho nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
45. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, ve kterém uvedl, že „je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového

zákonu). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovést až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“

46. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobce, podle kterého měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak vyplývající z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný

Absence slovního popisu přestupku

47. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobce obsahuje výrok rozhodnutí toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 62 km/h. Podle žalobce musí být konstatována skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. V této souvislosti odkázal žalobce i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, kterým bylo zrušeno správní rozhodnutí právě i z důvodu nedostatečné určitosti výroku rozhodnutí. Žalobce považuje vytýkanou vadu za zásadní, neboť nelze z výroku zjistit, o kolik (jakou měrou) měl žalobce nejvyšší rychlost překročit. Ačkoli správní orgán I. stupně tvrdí, že jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nelze tento závěr nijak přezkoumat. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, neboť z jeho výroku nelze seznat, za jaké protiprávní jednání byl žalobce trestán a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, přičítané žalobci, vykazovat.
48. Zdejší soud nejprve poukazuje na to, že v případě projednávaném Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, byla odlišná situace v tom, že správní orgány uvedly odkaz na přestupek, za něhož nesl provozovatel vozidla objektivní odpovědnost až v odůvodnění správního rozhodnutí, což je situace zcela odlišná od nyní projednávaného případu, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je explicitně uvedeno, že jednání řidiče porušilo ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Dále soud také odkazuje na část rozsudku, ve které vypořádal žalobní bod týkající se splnění náležitostí výroku rozhodnutí a ve kterém konstatoval, že byl výrok specifikován dostatečně určitě, resp. správní orgán I. stupně dostatečně popsal

skutek (místem, časem i způsobem jednání) a dále správní orgán I. stupně uvedl řádně právní kvalifikaci skutku. Zbývá tak vypořádat nyní uplatněnou dílčí námitku týkající se povinnosti správních orgánů uvést slovní popis přestupku.

49. Nejvyšší správní soud, který se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-45, Sb. NSS č. 3656/2018, zabýval náležitostmi výrokové části rozhodnutí o přestupku, resp. správním deliktu, byť primárně ve vztahu k § 68 odst. 2 správního řádu, tak mimo jiné konstatoval: *„Ostatně i § 93 odst. 1 nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (cit. v bodě [15] shora) do budoucna jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. V tomto smyslu tedy nový zákon důsledně provádí ústavní požadavky, ke kterým dospěla již předchozí rozhodovací praxe NSS.“* Tyto ústavní požadavky pak Nejvyšší správní soud shrnul následovně: *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
50. Z uvedené citace tak lze dovodit, že požadavky, které byly kladeny na výrokovou část podle § 68 odst. 2 správního řádu, a které se explicitně promítly do znění § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba vykládat v souladu s výše citovanými závěry.
51. Je nutné se však vypořádat s tím, že v požadavcích na výrok rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích nebyla výslovně uvedena právní kvalifikace, jako je tomu v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní kvalifikaci je třeba rozumět zákonné označení přestupku (za jehož spáchání je určitá osoba uznána vinnou). Uvedení právní kvalifikace tak není navázáno na povinnost citovat zákonné znění celé skutkové podstaty, ale spočívá v podřazení konkrétní skutkové podstaty pod uvedené zákonné označení.
52. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32).
53. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí dostatečně podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, neboť uvedl rychlost, která byla vozidlu naměřena, informaci o tom, jaké ustanovení bylo dosaženou rychlostí porušeno (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a ze znění výroku je i patrné, že tím, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, byla tato nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Zároveň správní orgán I. stupně uvedl

všechna příslušná ustanovení, která ve svém souhrnu vyjadřovala skutkovou podstatu přestupku, za níž byl žalobce objektivně odpovědný, tj. správní orgán odkázal na přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustí ten, kdo nezajistí, aby byla v souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dodržovány povinnosti řidiče a provozu na pozemních komunikacích, přičemž k těmto porušením pravidel mělo dojít překročením nejvyšší dovolené rychlosti (tj. porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), čímž měl být spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu. Vzhledem k takto vymezenému skutku vč. uvedení všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku tak v posuzované věci není pochyb. Současné je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů

54. V samém závěru žaloby projevila žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

55. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně